

Arrest

nr. 244 452 van 19 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. LAURENT *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Georgische origine. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Adzubzha, in Abchazië. U bent ook een tijdlang werkzaam geweest als politieagent in Abchazië. Tijdens de Abchazische oorlog (1990-1993) bent u ernstig verwond door Georgische strijdkrachten. U werd ook kwalijk genomen dat u als agent een Abchazisch koppel op leeftijd had vrijgelaten. Toen uw woning onbewoonbaar was geworden door een bombardement, ontvluchtte u met uw gezin eind 1993 de regio en trokken jullie naar Sochi, in de provincie Krasnodar van de Russische

Federatie. In deze provincie woonde u de volgende jaren op verschillende huuradressen, meestal in Sochi. U ondernam pogingen om het Russisch staatsburgerschap te verkrijgen maar ondanks de door u aangewende steekpenningen lukte dat niet. Uiteindelijk verhuisde u in 2004 naar een door u aangekochte woning in de stad Navashakhtinsk, in de regio Rostov-aan-de-Don. Dit maal lukte het u wel om voor u zelf en uw gezin het Russisch staatsburgerschap te verkrijgen, ergens in 2005 of 2006.

Geleidelijk kwamen de buurtbewoners in Navashakhtinsk te weten dat u een etnische Georgiër was uit Abchazië en verspreidde zich het onterechte gerucht dat u in de Abchazische oorlog tegen de Russen zou hebben gestreden en daarbij Russen zou hebben gedood. Vanaf 2006 viel het gebeurlijk voor dat u verwijten hierover kreeg. Zo is het eens gebeurd dat dronken mannen vanop straat riepen: 'Georgiër, kom naar buiten!' Uw burens, met wie u aanvankelijk een goed contact had gehad, wilden niet langer contact met u. Ze gaven u te kennen dat ze wilden dat u zou vertrekken. Met name uw overbuur had een keer concreet te kennen gegeven dat als u niet goedschiks zou vertrekken, men ervoor zou zorgen dat u op een slechte manier zou vertrekken. Taxi's weigerden u de toegang tot hun voertuig. U werd soms op straat uitgescholden.

Uw echtgenote D. C. (...) (O.V. (...)) is sedert jaren Getuige van Jehova. Ze ging regelmatig naar de gebedsruimte dicht bij uw woning in Rostov. Vanaf 2007 verzamelden er zich frequent groepen protesteerders, waaronder met zwaarden gewapende kozakken, nabij deze gebedsruimte. Ze versperden vaak de toegang tot de gebedsruimte. Ze scholden de Getuigen uit en dreigden met brandstichting. Er werd ook met stenen gegooid. De politie was hierbij aanwezig maar trad niet op. Een keer richtte een groep protesteerders zich expliciet tot uw huis. Ditmaal waren er ook burens van u bij deze groep. Ze riepen dat ze uw huis in brand zouden steken. Ze waren ook gewapend met zwaarden en benzineflessen.

Een keer in de zomer van 2007, toen u in uw auto zat te wachten op uw echtgenote die was gaan boodschappen doen, kwamen een groep mannen naar u toe en begonnen u zonder aanleiding in elkaar te slaan. Ze gaven u hierbij de boodschap dat u moest vertrekken. Er stond politie in de buurt maar deze kwam niet tussen beide. U heeft aan deze aanval een aantal gebroken tanden overgehouden. Hierop besloot u uw land te ontvluchten. U ondernam stappen om uw woning te verkopen en reisdocumenten te regelen.

Intussen werd u in 2008 een keer moedwillig licht aangereden door een taxi. De chauffeur zei hierbij dat hij dit voor de Russen had gedaan. Ook hierbij was politie in de buurt maar weerom kwam die niet tussen beide.

U heeft geen van beide incidenten gemeld bij de politie. U ging ervan uit dat dit geen zin heeft. U vermoedt zelfs dat de politie uw aanvallers had aangestuurd.

Een politiemajoor die in uw buurt woonde en sympathie voor u had omdat u in het verleden zelf politieagent was geweest, gaf u het advies te vertrekken voor er ergere zaken met u zouden gebeuren. Zij gaf aan u niet te kunnen helpen.

In 2008 verliet u met uw echtgenote D. (...) de Russische Federatie. Jullie hadden de intentie om naar België te reizen om daar jullie dochter I. C. (...) (O.V. (...)) te vervoegen maar in Denemarken werden jullie onderschept en noodgedwongen vroegen jullie asiel in Denemarken. Uiteindelijk verbleven jullie gedurende tien jaar in Denemarken. Jullie asielerzoeken werden vijf jaar geleden geweigerd maar jullie konden nog een tijd lang in de Deense opvangstructuren verblijven. In april 2019 kwam jullie per fiets naar België. Op 9 mei 2019 verzochten jullie in België om asiel. U vreest dat u in de Russische Federatie zou kunnen worden vermoord door eender welke Rus omdat men denkt dat u in de Abchazische oorlog Russen zou hebben gedood. Uw echtgenote vreest dat zij zal worden vervolgd door de overheid of door burgers omdat zij Getuige van Jehova is.

Ter staving van jullie asielmotieven legden jullie jullie originele geboorteaktes en jullie medische verzekeringskaarten voor, een attest voor uw echtgenote waarin zij te kennen geeft bloedtransfusies te weigeren, een visitekaartje van de Getuigen van Jehova, drie persartikels over de situatie van Getuigen van Jehova in de Russische Federatie. Op 20 september legde u nog een medisch attest voor u zelf neer.

U geeft tenslotte aan jullie binnenlandse en internationale Russische paspoorten te zijn verloren in Denemarken.

Op 27 september 2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangaande uw verzoek en het verzoek van uw echtgenote. Jullie gingen tegen deze beslissingen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 30 oktober 2019. De RvV besloot in haar arrest van 3 februari 2020 het beroep te verwerpen aangezien de bestreden beslissingen op 18 december 2019 door het CGVS werden ingetrokken, wat het beroep derhalve zonder voorwerp maakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere

procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U wees er bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud met het CGVS op dat u gezien uw leeftijd van 57 jaar het mogelijk achtte dat u zich in de loop van uw asielerklaringen gebeurlijk zou kunnen vergissen. Verder meldde u dat u tijdens uw verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingen zaken fysiek slecht was omdat u toen verkeerd reageerde op medicatie die u toen was voorgeschreven (CGVS, p. 3-4). Welnu, voor wat betreft uw melding dat u door uw leeftijd in verminderde staat zou zijn om concrete en gedetailleerde verklaringen af te leggen, zij erop gewezen dat u alvast geen overtuigend medisch bewijs heeft voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat uw vermogen om coherent, concreet en waarheidsgetrouw verklaringen te doen, significant zou zijn verminderd. Het CGVS vond evenmin in de loop van uw persoonlijk onderhoud indicaties dat zulks het geval zou zijn. Voor wat betreft uw verklaring dat u fysiek slecht was tijdens uw persoonlijk onderhoud met de Dienst Vreemdelingen zaken, dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen tegenover het CGVS (CGVS, p. 3-4) en uit uw administratief dossier (cfr verklaring DVZ dd.19.06.2019) blijkt dat uw verklaringen voor de DVZ u op het einde van het onderhoud zijn voorgelezen en dat u gelegenheid werd geboden om eventueel correcties aan te brengen. U maakt verder ten overstaan van het CGVS, voor wat betreft gebeurlijke fouten in uw verklaring bij de DVZ, enkel gewag van een verkeerde tijdssituering van de Abchazische oorlog en verder spellingsfouten voor Abchazische persoons- en plaatsnamen. Uit deze vaststellingen blijkt dan ook dat u, ondanks uw gezondheidsproblemen tijdens het persoonlijk onderhoud met de DVZ, toen voldoende in de gelegenheid was om accurate asielerklaringen te doen. Verder heeft u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud met het CGVS aangegeven dat u zich voldoende in staat voelde om uw asielmotieven uiteen te zetten en heeft u ook op het einde van dit onderhoud aangegeven dat u meende dat u voldoende gelegenheid heeft gehad om uw asielmotieven uiteen te zetten (CGVS, p. 3-4, 26).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het door u dd.21.01.2020 neergelegd psychologisch attest is niet van aard dat het de hierboven gemaakte inschatting vermag te weerleggen. Het attest stelt op basis van één consultatie en zonder verdere verduidelijking dat u lijdt aan een 'chronische en ernstige psychotraumatische symptomatologie' met 'belangrijke concentratieproblemen.' Uit dit attest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat uw cognitieve vermogens dusdanig zouden zijn verminderd dat u niet in staat zou zijn tot coherente, concrete en gedetailleerde verklaringen.

U verklaarde in Rusland vervolging te vrezende door de Russische bevolking als ook door lokale vertegenwoordigers van de ordediensten omwille van uw origine als etnische Georgiër afkomstig uit Abchazië. Men verweet u onterecht dat u tijdens de Abchazische oorlog Russen zou hebben gedood. Voorts vreesde u vervolging omdat uw echtgenote sinds jaar en dag Getuige van Jehova is, en omdat de houding van overheid en lokale bevolking tegen de Getuigen van Jehova aanzienlijk is verslechterd in de laatste jaren van jullie verblijf in de Russische Federatie.

Welnu, na uitgebreide studie van de door u verklaarde asielmotieven moet worden geoordeeld dat u er niet in bent geslaagd enige gegronde vervolgingsvrees in uw hoofde ten aanzien van de Russische Federatie aannemelijk te maken.

Voorafgaand zij erop gewezen dat uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u in het kader van uw asielerzoek in Denemarken grotendeels frauduleuze verklaringen had afgelegd over jullie identiteit en jullie asielmotieven, en dat u daarbij de Russische binnenlandse en internationale paspoorten van uw echtgenote en u verborgen had gehouden voor de Deense asielinstanties. Ter verklaring voor deze handelswijze stelde u dat u initieel in Denemarken bij aankomst was opgepakt en dat uw beslissing om uw identiteits- en reistitels verborgen te houden, en een valse identiteit en asielmotieven op te geven, was ingegeven door de paniek van het moment en met name de vrees dat de Deense autoriteiten uw echtgenote en u zouden repatriëren naar de Russische Federatie (CGVS, p. 5). Dergelijke verklaring is alvast niet van aard dat zij zou verklaren waarom u gedurende een periode van tien jaar in Denemarken een frauduleuze identiteit en asielerlaas zou volhouden, zelfs nadat een vijftal jaren geleden was duidelijk geworden dat uw initiële asielerzoek in Denemarken was uitgelopen op een weigeringsbeslissing, zoals u zelf verklaard heeft. De vaststelling van de bedrieglijkheid van uw asielerklaringen in Denemarken noopt dan ook minstens tot grotere omzichtigheid bij de inschatting van de geloofwaardigheid van uw asielerklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties.

Bovendien moet erop worden gewezen dat uw verklaring als zou u ten overstaan van de Belgische asielinstanties niet bij machte zijn om uw Russische paspoorten voor te leggen omdat u deze documenten zou zijn verloren in Denemarken, geloofwaardigheid mist. Immers blijkt dat uw echtgenote onaannemelijk weinig weet over de omstandigheden waarin of het tijdstip waarop u uw beider internationale en binnenlandse paspoorten zou zijn verloren in Denemarken. Zo slaagt ze er niet in aan te geven wanneer u deze stukken zou zijn verloren, of wanneer u zou hebben gemerkt dat u deze

documenten niet langer had (CGVS vrouw, p. 7,8). Uw echtgenote kan zelfs niet bij benadering aangeven wanneer tijdens jullie tienjarig verblijf in Denemarken het verlies van jullie paspoorten moet worden gesitueerd (CGVS vrouw, p. 8). Evenmin weet zij op welke manier u deze stukken bent kwijtgeraakt (CGVS vrouw, p. 8). Gezien het hier essentiële identiteitsbewijzen betreft die bovendien een rol kunnen spelen in de juridische kwalificatie van jullie verblijfsstatus in Denemarken of elders in de Europese Unie, kan het niet aannemelijk worden genoemd dat uw echtgenote dermate onwetend is over wat er met deze stukken zou zijn gebeurd. Gezien het gebrek aan geloofwaardigheid van het door u beiden verklaarde onvermogen om deze paspoorten voor te leggen, wordt ernstig vermoed dat u deze paspoorten ook voor de Belgische asielinstanties bewust verborgen houdt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum, of de wijze waarop u uit uw land van herkomst bent vertrokken dan wel andere verblijfsperiodes in uw land van herkomst verborgen te houden. In het algemeen dient benadrukt dat van een asielzoeker een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas eventueel met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden wat in casu niet het geval is.

Voor wat betreft uw verwijzing naar een vervolgingsvrees omwille van uw profiel van etnische Georgiër afkomstig uit Abchazië, die er onterecht van werd verdacht Russen te hebben gedood in de Abchazische oorlog, moet worden gewezen op meerdere blijken van ongeloofwaardigheid in uw opeenvolgende verklaringen, als ook in de verklaringen van uw echtgenote.

Zo vermeldde zowel uw echtgenote als u zelf dat u in deze problematiek in totaal één maal fysiek was aangevallen en dat u bij deze aanval schade aan uw tanden zou hebben opgelopen. Echter spreken uw echtgenote en u elkaar tegen over wanneer deze aanval zou hebben plaatsgevonden. Zo verklaarde u dat deze aanval in de zomer van 2007 had plaatsgevonden en dat jullie slechts een aantal maanden later, ergens in 2008, de Russische Federatie waren ontvlucht (CGVS, p. 13, 15). Uw echtgenote verklaarde echter dat jullie eerder kort na deze aanval het land hadden verlaten. Zij stelde dat jullie in maart 2008 de Russische Federatie waren ontvlucht en dat deze aanval enkele weken, mogelijk een maand voordien had plaatsgevonden (CGVS vrouw, p. 4, 14). Uw echtgenote werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS vrouw, p. 15) maar slaagde er niet in hiervoor een aannemelijke verklaring te bieden. Zij hield het erop dat uw verklaringen zouden kunnen kloppen, wat de tegenstrijdigheid niet opheft. Uiteraard is in de inschatting van deze tegenstrijdigheid ook rekening gehouden met de vaststelling dat hier sprake is van een incident dat elf jaar geleden zou hebben plaatsgevonden en dat dergelijke afstand in tijd de herinnering van genoemd incident bemoeilijkt. Niettemin wordt gesteld dat redelijkerwijze wel verwacht mag worden dat huwelijkspartners die een dergelijk prominent en traumatisch gewelddelict hebben meegemaakt, een gewelddelict dat bovendien door u werd aangehaald als directe aanleiding voor jullie beslissing om de Russische Federatie te ontvluchten (CGVS, p. 12-13), beter in de tijd zouden vermogen te situeren dan in casu werd vastgesteld. De tegenstrijdigheid is dan ook manifest, ook rekening houdende met het verloop van tijd sedert het delict, en de mogelijke impact die dit tijdsverloop kan hebben gehad op jullie vermogen om zich concreet detail te herinneren van dit incident.

Ook werd vastgesteld dat jullie zich tegenspreken over het motief van dit gewelddelict waarvan u slachtoffer werd, en over de etnische origine van de aanvallers. Zo verklaarde u dat u werd aangevallen door etnische Russen die u, zoals bij voorgaande incidenten van bedreiging en belediging, keer op keer verweten dat u een etnische Georgiër bent die Russen zou hebben gedood in de Abchazische oorlog (CGVS man, p. 12, 14, 15, 21, 22, 25). Echter verklaarde uw echtgenote dat u deze keer werd aangevallen door etnische Georgiërs die u reeds jaren lang verweten dat u tijdens de Abchazische oorlog een bejaard Abchazisch koppel in vrijheid had gesteld, en zo aan etnisch Georgische strijders een kans om etnische Abchaziërs te vermoorden, had ontnomen (CGVS vrouw, p. 3, 4). Een dergelijke frappante discrepantie over het vervolgingsmotief in hoofde van uw aanvallers, kan alvast onmogelijk worden toegeschreven aan het tanen van het geheugen van een van jullie na verloop van elf jaar sedert het genoemde incident. Het betreft hier immers een essentieel aspect van dit vervolgingsfeit - het verklaarde vervolgingsmotief - dat een fundamentele impact heeft op het vreesbewustzijn. Uw echtgenote werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd maar slaagde er niet in hiervoor een aannemelijke verklaring te bieden (CGVS vrouw, p. 15). Opnieuw verklaarde uw echtgenote dat uw versie van dit incident mogelijk was, wat weerom de tegenstrijdigheid niet vermag op te heffen. Dergelijke poging tot verklaring biedt alvast geen uitleg voor de vaststelling dat uw echtgenote en u telkens een onderling incompatible invulling geven aan het motief waarmee u fysiek zou zijn aangevallen.

Ter verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van dit vervolgingsincident zij er ook op gewezen dat uw echtgenote onaannemelijk vaag is over een aantal aspecten van deze gebeurtenis. Zo herinnerde zij zich niet meer waar ze was toen u werd aangevallen. Toen daarop werd doorgevraagd en

haar met name werd gevraagd of ze op het moment van deze aanval thuis was, dan wel bij u was, dan wel elders, herhaalde zij dat ze zich niet herinnerde waar zij was toen u slachtoffer was van deze agressie. Uw echtgenote herinnerde zich ook niet of zij de agressie zelf had gezien (CGVS vrouw, p. 4). Deze onwetendheid is des te frappanter gezien u zelf dienaangaande verklaard had dat u was aangevallen toen u in uw auto zat te wachten op uw echtgenote die op dat moment boodschappen was gaan doen, en dat u na deze aanval waarbij u bebloed en met gebroken tanden was achtergelaten, nog een twintigtal minuten op uw echtgenote had gewacht, eer jullie samen naar huis terugkeerden om u verdere verzorging te bieden (CGVS, p. 17). Gegeven deze voorstelling van zaken kan het niet aannemelijk worden genoemd - ook niet na verloop van elf jaar - dat uw echtgenote zich niet meer zou herinneren waar zij was op het moment van deze gebeurtenis waarvan verwacht kan worden dat zij een traumatiserende impact moet hebben gehad op zowel u als uw echtgenote.

Voor wat betreft de problemen die u omwille van uw etnische origine zou hebben gehad met de burens - u verklaarde dat de houding van de burens was veranderd sinds het gerucht de ronde deed dat u als uit Abchazië afkomstige etnische Georgiër Russen zou hebben gedood in het Abchazische conflict, en dat zij niet langer een vriendschappelijk contact met u wilden, u verklaarde dat met name uw overbuur u had bedreigd voor het geval u de regio niet zou verlaten, er zouden tenslotte ook burens aanwezig zijn geweest onder de groep personen die ermee hadden bedreigd uw woning in brand te steken (CGVS, p. 13, 15-16, 20) - dient het opvallend te worden genoemd dat uw echtgenote niet de minste melding maakte van enige problemen met de burens. Zij omschreef de relatie die jullie met de burens onderhielden, als goed (CGVS vrouw, p. 5-6). Uiteraard bevestigt deze vaststelling het gebrek aan geloofwaardigheid van dit vervolgingsmotief.

Voor wat betreft uw asielmotief als zouden jullie een gegronde vervolgingsvrees koesteren omwille van de religie van uw echtgenote, die Getuige van Jehova is, wordt evengoed gewezen op blijken van ongeloofwaardigheid in de verklaringen van uw echtgenote en u. Zo valt allereerst op dat u zelf melding maakt van één incident waarbij tegenstanders van de Getuigen van Jehova nadrukkelijk uw huis hebben bedreigd en hebben geroepen dat zij uw huis in brand wilden steken, de mannen hadden op dat moment zwaarden en benzineflessen bij zich (CGVS, p. 19-20). Opvallend genoeg weet uw echtgenote niets van deze bedreiging. Zij gaf weliswaar aan dat er wel eens sprake was van bedreigingen maar verklaarde die enkel in de zin dat mensen vragen stelden waarom zij Getuige was, en verder te kennen gaven dat zij jullie daar niet wilden. Maar er zouden luidens haar verklaringen nooit mensen jullie huis hebben benaderd met wapens (CGVS vrouw, p. 13). Duidelijkheidshalve zij ook gewezen op uw verklaring dat uw echtgenote zelf niet aanwezig was bij deze bedreiging voor uw woning, zij zou op dat ogenblik in het verderop gelegen gebedshuis van de Getuigen van Jehova zijn geweest (CGVS, p. 20). Niettemin dient het weinig aannemelijk te worden genoemd dat u uw vrouw niet zou hebben ingelicht over de bedreiging met brandstichting van uw woning, indien niet onmiddellijk na deze bedreiging, dan toch in de loop van jullie jarenlange vlucht naar Denemarken en België. De vervolgingsvrees omwille van de religieuze overtuiging van uw echtgenote maakt immers zowel voor u als voor uw echtgenote integraal deel uit van de redenen waarom jullie besloten de Russische Federatie te ontvluchten.

In het algemeen werd vastgesteld dat u zelf onaannemelijk weinig wist over de problemen die de Getuigen van Jehova in het algemeen hadden in de regio Rostov toen jullie daar nog woonden. Zo bleek u niet te weten wanneer de Getuigen van Jehova werden verboden in de Russische Federatie. U gaf verder enerzijds aan dat de gemoederen ten overstaan van de Getuigen van Jehova vanaf 2007 verslechterden maar u wist dan weer niet of er Getuigen van Jehova in die tijd waren opgepakt in uw stad Navashakhtinsk (CGVS, p. 18-19). Met betrekking tot uw echtgenote zelf wist u trouwens niet sinds wanneer zij Getuige van Jehova is, of wanneer en waar zij als Getuige is gedoopt (CGVS, p. 23). Ook toonde u zich allerm minst zeker wanneer u gevraagd werd welke andere gezinsleden (jullie hebben samen een zoon en een dochter) Getuigen van Jehova zijn (CGVS, p. 23). Zelfs werd vastgesteld dat uw echtgenote en u elkaar tegenspreken over de vraag of jullie dochter I. (...) Getuige van Jehova is (CGVS, p. 24; CGVS vrouw, p. 6). Uiteraard wordt in deze niet verwacht dat een gezinslid onder alle omstandigheden dient op de hoogte te zijn van de confessionele keuzes die andere (intussen volwassen) gezinsleden hebben gemaakt. Maar gegeven het feit dat uw echtgenote en u een vervolgingsvrees aanhalen omwille van de geloofsovertuiging van uw echtgenote, gegeven ook de verklaring van uw echtgenote dat zij in het verleden, toen jullie kinderen nog onder jullie dak woonden, de kinderen op vrijwillige basis meenam naar de geloofsbijeenkomsten van de Getuigen van Jehova, kan redelijkerwijze verwacht worden dat uw echtgenote en u gelijklopende verklaringen zouden afleggen over de confessionele keuzes van jullie kinderen. De gedane vaststelling doet dan ook afbreuk aan de aannemelijkheid van de vervolgingsvrees die u baseert op de geloofsovertuiging van uw echtgenote.

Met betrekking tot uw stelling dat uw echtgenote louter als Getuige van Jehova reeds een gegronde vrees hebt ten aanzien van jullie land van herkomst en jullie dit onderbouwen met de door uw advocaat neergelegde persartikels (Russie: nouvelles arrestations de Témoins de Jéhovah, RTBF 07.02.2019;

Les Témoins de Jéhovah dans le collimateur de la Russie, Le Monde 07.02.2019; Russie : cinq Témoins de Jéhovah arrêtés, Le Figaro 10.10.2018) waaraan zij bij verzoekschrift dd.29.10.2019 verwijzingen naar verdere informatie (*Les Témoins de Jéhovah. Situation depuis la décision d'interdiction prononcée par la Cour suprême de la Fédération de Russie le 20 avril 2017, OFPRA 14.02.2018 ; Russia: Court Bans Jehovah's Witnesses, HRW 20.04.2017 ; 2019 Annual Report, Russia chapter, USCIRF ; Russian special agents raid Jehovah's Witnesses resort as crackdown intensifies, The Moscow Times 22.10.2019 ; Russia widens Jehovah's Witnesses crackdown with new jailings, Reuters 20.09.2019*) toevoegde, zij het volgende opgemerkt.

Uit deze informatie en verdere informatie die het CGVS bij het administratief dossier voegt, blijkt dat door een uitspraak van het Russische Hooggerechtshof dd.20.04.2017 de centrale en lokale zetels van de Getuigen van Jehova en de hieraan verbonden activiteiten buiten de wet werden gesteld. In de daaropvolgende periode werden vooral gebedshuizen van de Getuigen geviseerd, met berichten van vandalisering, sluiting en confiscatie van dergelijke gebouwen. Hoewel de Russische overheid de Getuigen van Jehova nauwlettend in de gaten houdt, en desgevallend initiatieven ontplooit tot identificatie van gelovigen die deelnemen aan activiteiten van de Getuigen van Jehova, wordt in beperkte gevallen overgegaan tot strafrechtelijke vervolging van Getuigen. De meerderheid van de gelovigen krijgt in hoofdzaak te maken met discriminatie in werk, onderwijs en leger. Hieruit volgt dat, hoewel de situatie voor de Getuigen van Jehova in de Russische Federatie zorgen baart, niet kan worden gesteld dat het loutere feit van uw geloofsovertuiging zou volstaan voor de toekenning van een beschermingsstatus. De stelling in jullie verzoekschrift dat "voor zover het enkele feit dat een Getuige van Jehovah zijn strafbaar is, zal verzoekster gevangen worden gezet vanwege haar geloof in geval van terugkeer naar Rusland" wordt niet ondersteund door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming is dan ook noodzakelijk. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en jullie blijven op dit punt in gebreke.

Gegeven bovenstaande vaststellingen moet worden geoordeeld dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vervolgingsvrees zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Volledigheidshalve zij erop gewezen dat in hoofde van jullie dochter, C. I. M. (...) (O.V. (...)), op 2 februari 2012 door het CGVS een beslissing van weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd betekend. Deze beslissing werd op 12 juni 2012 in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit jullie verklaringen blijkt alvast nergens dat er sprake zou zijn van enig gedeeld asielmotief (CGVS, p. 10).

De door u neergelegde bewijselementen zijn niet van aard dat ze bovenstaande argumenten vermogen te beïnvloeden of weerleggen. De geboorteaktes en verzekeringskaarten bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens die niet in twijfel worden getrokken. Het attest waarmee uw echtgenote bloedtransfusies weigert en het visitekaartje aangaande de website van de Getuigen van Jehova geeft er indirect blijk van dat uw echtgenote Getuige van Jehova was, wat in bovenstaande beslissing niet in twijfel wordt getrokken. Deze stukken zijn echter niet van aard dat ze vermogen de geloofwaardigheid van jullie verklaringen aangaande de in Rusland geleden problemen omwille van het geloof van uw echtgenote, te herstellen.

Het op 20 september 2019 door u neergelegde medisch attest biedt de informatie dat u op 18 september 2019 door een arts bent onderzocht en dat deze de aanwezigheid van diverse littekens op uw lichaam objectief heeft vastgesteld alsook het verlies van een aantal tanden. Verder biedt dit attest de duidelijke verwijzing dat luidens de verklaringen van de patiënt de littekens zijn veroorzaakt door verbranding met brandvloeistof, en de tandletsels veroorzaakt zijn door slagen in het gezicht. Met andere woorden blijkt uit dit attest expliciet dat de betrokken arts voor wat betreft de verwijzing naar de oorzaken van de vastgestelde letselspreken zich beroept op uw verklaringen aan dewelke bezwaarlijk objectieve bewijskracht kan worden toegedicht. In het algemeen zij erop gewezen dat een arts vaststellingen kan doen met betrekking tot de fysieke of mentale gezondheidstoestand van zijn patiënt maar geen uitsluitsel kan geven over de oorzaak of omstandigheden waarin deze letsels zouden zijn ontstaan. Bijgevolg is dit medisch attest evenmin van aard dat het kan opwegen tegen de hierboven verzamelde vaststellingen van ongeloofwaardigheid.

Het door u dd.21.01.2020 neergelegd psychologisch attest werd hierboven reeds besproken. Dienaangaande zij hier nog toegevoegd dat uit dit attest op geen enkele manier blijkt welke trauma's aan de basis liggen van de geattesteerde psychotraumatische symptomatologie. Het CGVS brengt begrip op voor de eventuele psychische moeilijkheden die u zou hebben, doch dergelijk psychologisch attest is geenszins van die aard dat het de hierboven aangehaalde vaststellingen zou kunnen wijzigen. Volledigheidshalve moet hier aan toegevoegd worden dat medische verslagen en psychologische attesten weliswaar een bepaalde diagnose kunnen stellen, maar geen uitsluitsel kunnen geven over de oorzaak en omstandigheden van de problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekende partijen gaan in hun verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij beroepen zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht. Ten slotte voeren zij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen in hun land van herkomst. In het bijzonder wordt vastgesteld dat (i) redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten in het kader van de asielprocedure gerespecteerd werden; (ii) hun algemene geloofwaardigheid wordt aangetast door de vaststelling dat zij in het kader van hun verzoek om internationale bescherming in Denemarken bedrieglijke verklaringen hebben afgelegd aangaande hun identiteit en asielmotieven; (iii) er ernstige vermoedens rijzen dat verzoekende partijen hun interne en internationale paspoorten achterhouden, hetgeen klemmt met de medewerkingsplicht die op hun

schouders rust; (iv) de problemen die eerste verzoekende partij zou hebben gekend omwille van haar Georgische origine en de verdenking dat zij tijdens de Abkhazische oorlog Russen zou hebben gedood, niet geloofwaardig kunnen worden geacht; (v) er eveneens een gebrek aan geloofwaardigheid is inzake de ondergane vervolging omwille van het behoren van tweede verzoekende partij tot de Getuigen van Jehova; en (vi) de algemene situatie van de Getuigen van Jehova in de Russische Federatie niet van dien aard is dat deze geloofsovertuiging *an sich* voldoende is om te concluderen tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen afdoende argumenten bijbrengen die van aard zijn voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.4.1. Verzoekende partijen betogen vooreerst dat geen rekening gehouden werd met “*hun gezondheidstoestand*”. Zij duiden erop dat eerste verzoekende partij kampt met “*ernstige psychologische problemen*” en voegen desbetreffend verschillende psychologische attesten als bijlage bij hun verzoekschrift (bijlagen 11-15). Uit één van de attesten blijkt dat ook tweede verzoekende partij gevolgd wordt door een psycholoog (bijlage 15 van het verzoekschrift). Verzoekende partijen verwijzen in dit verband nog naar de deontologische code voor psychologen (bijlage 16 van het verzoekschrift) waaruit blijkt dat een psycholoog niet kan zeggen dat iemand aan psychologische problemen lijdt wanneer dat niet het geval is.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen met bovenstaand betoog voorbijgaan aan de uitgebreide motivering in de bestreden beslissingen dat, daar waar eerste verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud aangaf dat zij door haar leeftijd in verminderde staat zou zijn om concrete en gedetailleerde verklaringen af te leggen, geen overtuigend medisch bewijs werd voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat haar vermogen om coherent, concreet en waarheidsgetrouw verklaringen te doen, significant zou zijn verminderd en dat ook in de loop van haar persoonlijk onderhoud geen indicaties waren dat zulks het geval zou zijn. Aangaande het op dat moment enige bijgebrachte psychologische attest van de psycholoog Nouné Kara Khanian van 21 januari 2020 – dat verzoekende partijen thans opnieuw neerleggen (bijlage 11 van het verzoekschrift) – wordt immers opgemerkt dat uit dit attest niet afgeleid kan worden dat de cognitieve vermogens van eerste verzoekende partij dusdanig zouden zijn verminderd dat zij niet in staat zou zijn tot coherente, concrete en gedetailleerde verklaringen, daar het louter op basis van één consultatie en zonder verdere verduidelijking stelt dat eerste verzoekende partij lijdt aan ‘chronische en ernstige psycho-traumatische symptomatologie’ met ‘belangrijke concentratieproblemen’.

Uit de thans bij het verzoekschrift bijgebrachte psychologische attesten blijkt evenmin dat de cognitieve vermogens van eerste verzoekende partij dermate zijn aangetast dat zij niet in staat zou zijn om coherente, concrete en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Wat betreft het psychologisch attest van 13 februari 2020 (bijlage 12 van het verzoekschrift), opgesteld door dezelfde psycholoog als voormeld attest van 21 januari 2020, stelt de Raad vast dat plots geen sprake meer is van de eerder gemelde concentratieproblemen maar wel van visuele hallucinaties. Ook in dit attest wordt niets gezegd over de precieze aard van deze problemen, noch over de wijze waarop zij werden vastgesteld. De inhoud van het stuk aangaande de voorgeschreven medicatie (bijlage 13 van het verzoekschrift), de doorverwijzing naar een psychiater (bijlage 14 van het verzoekschrift) en de mail van de behandelende psycholoog gericht aan de advocaat van verzoekende partijen (bijlage 15 van het verzoekschrift), bevatten geen bijkomende informatie hieromtrent.

Betreffende het door verzoekende partijen bij aanvullende nota van 30 oktober 2020 bijgebrachte attest van voormelde psycholoog Nouné Kara Khanian van 23 juli 2020 waarbij deze plots attesteert dat eerste verzoekende partij een toestand van dissociatie als gevolg van de gebeurtenissen meegemaakt in het land van herkomst, typisch bij ex-strijders, vertoont, dat deze persoon in het verleden leeft en terugplooit op een toestand van onverschilligheid, zich gedraagt als een kind, alles vergeet en zich aan niets interesseert en diens mentale toestand verslechtert, stelt de Raad vooreerst vast dat uit dit attest niet blijkt op basis van welk wetenschappelijk gefundeerd onderzoek deze psycholoog tot de onomstotelijke vaststelling komt dat eerste verzoekende partij verkeert in een toestand van dissociatie als gevolg van de gebeurtenissen meegemaakt in het land van herkomst, typisch bij ex-strijders. Verder bemerkt de Raad dat het beweerde gedrag van onverschilligheid, kindsheid, desinteresse en het alles vergeten – waarbij evenmin wordt geduid op welke wijze men tot deze vaststellingen met zekerheid kon concluderen – geen gekoppelde tijdsaanduiding bevat waardoor uit dit attest niet kan worden besloten dat eerste verzoekende partij dit gedrag reeds vertoonde tijdens de gehoren in de loop van de asielprocedure en derhalve niet kan worden besloten dat zij in de absolute onmogelijkheid was haar asielrelaas waarheidsgetrouw, coherent en consistent naar voor te brengen.

De summiere inhoud van de voorgelegde attesten klemmt overigens des te meer daar, meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk is van

hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Het gegeven dat psychologen zich dienen te houden aan een deontologische code (zie bijlage 16 van het verzoekschrift) doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Waar in het verzoekschrift nog in zeer algemene termen wordt gesteld dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met *hun* gezondheidstoestand, duidt de Raad erop dat wat betreft de fysieke of psychische toestand van tweede verzoekende partij geen objectieve stukken voorliggen waaruit zou kunnen blijken dat zij niet in staat zou zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure. De mail van de psycholoog gericht aan de advocaat van verzoekende partijen (bijlage 15 van het verzoekschrift) stelt dat "*het koppel*" therapie volgt, doch gaat vervolgens niet in op eventuele psychische problemen die tweede verzoekende partij zou kennen. Ook het voormelde attest van de psycholoog Nouné Kara Khanian van 23 juli 2020 heeft het in hoofdte van tweede verzoekende partij enkel over een depressie als gevolg van de deprimerende ondersteuning van haar echtgenoot ingevolge zijn slechte gezondheidstoestand. Nergens wordt geattesteerd dat zij in de onmogelijkheid is coherente en consistente verklaringen af te leggen.

2.2.5.1. Inzake de motivering dat hun algemene geloofwaardigheid wordt aangetast door de vaststelling dat zij in het kader van hun verzoek om internationale bescherming in Denemarken bedrieglijke verklaringen hebben afgelegd aangaande hun identiteit en asielmotieven, benadrukken verzoekende partijen dat zij bij het indienen van hun verzoek in België zelf toegaven gelogen te hebben tijdens hun asielprocedure in Denemarken. Verzoekende partijen stellen dat zij in hun huidig verzoek "*de hele waarheid verteld*" hebben. Zij wijzen er bovendien op dat het feit dat zij tegen de Deense autoriteiten gelogen hebben verwerende partij niet ontslaat van de verplichting om te evalueren of er een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade bij hen bestaat. Wat betreft hun paspoorten bemerken zij nog dat hun identiteit niet in twijfel getrokken wordt door verwerende partij en dat er thans dan ook geen enkele reden is waarom zij hun paspoorten niet zouden overleggen aangezien zij nu de hele waarheid hebben verteld. Verder kan het ook tweede verzoekende partij niet kwalijk worden genomen dat zij niet veel details kan geven over het verlies van de paspoorten, aangezien het haar man was die de paspoorten verloor. Aan deze laatste werden echter weinig vragen gesteld omtrent het verlies van de paspoorten.

2.2.5.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de vaststelling dat het gegeven dat verzoekende partijen in Denemarken bedrieglijke verklaringen hebben afgelegd aangaande hun identiteit en asielmotieven afbreuk doet aan hun algemene geloofwaardigheid en haaks staat op de medewerkingsplicht die op hun schouders rust. Dat zij thans geen reden meer zouden hebben om hun paspoorten achter te houden omdat hun identiteit niet betwist wordt en zij nu de hele waarheid hebben verteld, kan bovendien niet zonder meer worden aangenomen, aangezien, nog daargelaten dit laatste niet meer is dan een holle bewering, het intern Russisch paspoort naast identiteitsgegevens onder andere ook gegevens bevat omtrent de woonregistratie en het internationaal paspoort mogelijk gegevens bevat met betrekking tot eventuele reizen naar of verblijven in andere landen. Waar zij de vage verklaringen van tweede verzoekende partij omtrent het verlies van het paspoort trachten te vergoelijken, wijst de Raad evenwel op de pertinente opmerking in de bestreden beslissingen dat het hier essentiële identiteitsbewijzen betreft die bovendien een rol kunnen spelen in de juridische kwalificatie van hun verblijfsstatus in Denemarken of elders in de Europese Unie. Ten slotte benadrukt de Raad nog dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij wel degelijk een gedegen onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoekende partijen aangehaalde vrees voor vervolging en het aangehaalde risico op ernstige schade.

2.2.6.1. Waar verwerende partij geen geloof hecht aan de problemen die eerste verzoekende partij zou hebben gekend omwille van haar Georgische origine en de verdenking dat zij tijdens de Abkhazische oorlog Russen zou hebben gedood, argumenteren verzoekende partijen dat de twee vastgestelde inconsistenties in feite geen inconsistenties zijn, dat de interpretatie van verwerende partij van de verklaringen van tweede verzoekende partij subjectief en onrechtmatig is, en dat tweede verzoekende partij met haar verklaringen over de verhouding met hun burens enkel verwees naar de periode voor het begin van hun problemen. Zij wijzen er tevens op dat zij in verband met deze problemen een medisch attest neerlegden waaruit de verwondingen van eerste verzoekende partij blijken. Ten slotte voegen zij als bijlage bij hun verzoekschrift nog algemene landeninformatie over discriminatie van etnische minderheden in de Russische Federatie (bijlage 4).

2.2.6.2. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de door verzoekende partijen bijgebrachte informatie (bijlage 4 van het verzoekschrift) geenszins kan worden afgeleid dat de situatie van etnische minderheden in de Russische Federatie van dien aard is dat Russische staatsburgers die tot één van

deze minderheden behoren louter omwille van dit gegeven een gegronde vrees voor vervolging koesteren ten aanzien van hun land van herkomst. Verzoekende partijen zijn er dan ook toe gehouden om een dergelijke vrees individueel aan te tonen aan de hand van concrete en op de eigen persoon betrokken elementen. *In casu* wordt door verwerende partij, gelet op de pertinente vaststellingen ter zake in de bestreden beslissingen, evenwel met reden besloten dat verzoekende partijen hierin niet slagen. De in het verzoekschrift aangevoerde argumenten werpen hierop geen ander licht, zo blijkt uit wat volgt.

Waar verzoekende partijen trachten uit te leggen dat hun beider verklaringen omtrent hun problemen geenszins inconsistent zijn, stelt de Raad vast dat de door hen beweerde 'problemen van begrip' geen steun vinden in de notities van hun persoonlijk onderhoud.

Wat betreft het incident waarbij eerste verzoekende partij geslagen zou zijn, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij dat zij aangaf dat er in de Russische Federatie slechts één incident plaatsvond waarbij eerste verzoekende partij geslagen werd, en dat zij aangaande dit incident verklaarde dat dit plaatsvond 'misschien een maand' voor hun vertrek uit de Russische Federatie (administratief dossier, stuk 6, map "1e verzoek", deel 5, notities CGVS vrouw, p. 3-4). Nergens uit de notities kan worden afgeleid dat tweede verzoekende partij met deze situering in de tijd plotseling zou hebben gedoeld op het incident met een taxi, waarbij eerste verzoekende partij niet geslagen werd, zoals verzoekende partijen beweren in hun verzoekschrift. Derhalve situeerden verzoekende partijen het enige incident waarbij eerste verzoekende partij geslagen werd wel degelijk op sterk uiteenlopende momenten.

Ook aangaande het motief en de etnie van de daders bij dit incident, kan het verweer van verzoekende partijen, namelijk dat tweede verzoekende partij met haar verklaring als zouden de daders etnische Georgiërs geweest zijn in feite gedoeld zou hebben op een incident dat plaats zou hebben gevonden voor hun vertrek uit Abkhazië, niet gevolgd worden, daar dit niet meer dan een *post-factum* bewering betreft die wederom geen steun vindt in de notities van haar persoonlijk onderhoud. Immers dient vastgesteld te worden dat het persoonlijk onderhoud op het bewuste moment duidelijk ging over het enige incident in Rusland waarbij eerste verzoekende partij geslagen zou zijn geweest (notities CGVS vrouw, p. 3). Bovendien werd aan tweede verzoekende partij duidelijk gevraagd wie haar man *in Rusland* gevonden en geslagen had, waarop zij aangaf dat het etnische Georgiërs waren (notities CGVS vrouw, p. 3), een stelling die zij later nog eens herhaalde (notities CGVS vrouw, p. 4). De vastgestelde inconsistentie op dit punt blijft dan ook eveneens overeind.

Ten slotte geldt ook voor wat betreft de inconsistente verklaringen aangaande de voorgehouden problemen met de burens dat het desbetreffende verweer van verzoekende partijen als zou tweede verzoekende partij met haar beschrijving van de relatie met hun burens in Rostov gedoeld hebben op de periode voor het ontstaan van de problemen geen steun vindt in de notities van haar persoonlijk onderhoud en bijgevolg niet meer dan een *post-factum* bewering betreft. Immers, aan tweede verzoekende partij werd gevraagd of zij ooit problemen had gehad met de burens, waarop zij negatief antwoordde, en vervolgens werd haar gevraagd hoe zij de relatie met de burens zou omschrijven, waarop zij aangaf dat deze goed was (notities CGVS vrouw, p. 6). Nergens in de vraagstelling werd gevraagd naar een specifieke periode in Rostov, noch blijkt uit de antwoorden van tweede verzoekende partij dat zij slechts op een specifieke periode doelde.

Waar verzoekende partijen in verband met de vaststelling dat tweede verzoekende partij niet wist waar zij zich tijdens de aanval op haar man in de zomer van 2007 bevond betogen dat de interpretatie van verwerende partij subjectief en onrechtmatig is en dat eerste verzoekende partij veel details gaf over deze aanval, is de Raad evenwel van oordeel dat in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt dat gelet op de verklaringen van eerste verzoekende partij over deze aanval – zij zou zijn aangevallen toen zij in haar auto zat te wachten op haar echtgenote die op dat moment boodschappen was gaan doen en zou na deze aanval waarbij zij bebloed en met gebroken tanden was achtergelaten nog een twintigtal minuten op haar echtgenote hebben gewacht eer zij samen naar huis terugkeerden om haar verdere verzorging te bieden (administratief dossier, stuk 6, map "1^e verzoek", deel 5, notities CGVS man, p. 13-14 en 17) – het geenszins aannemelijk is, ook niet na verloop van elf jaar, dat tweede verzoekende partij zich niet meer zou herinneren waar zij was op het moment van deze gebeurtenis, waarvan verwacht kan worden dat zij een traumatiserende impact moet hebben gehad op zowel eerste als tweede verzoekende partij, en of zij de agressie zelf had gezien (notities CGVS vrouw, p. 4). De onaannemelijk vage verklaringen van tweede verzoekende partij over deze gebeurtenis zijn wel degelijk van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van dit incident op ernstige wijze ondergraven. Dat eerste verzoekende partij over deze aanval veel details kon geven, doet verder geen enkele afbreuk aan voormelde vaststelling.

Waar verzoekende partijen ten slotte verwijzen naar het door hen neergelegde medisch attest op naam van eerste verzoekende partij, en hierbij o.a. verwijzen naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak *R. J. t. Frankrijk* van 19 september 2013, bemerkt de Raad vooreerst dat uit voormeld arrest kan worden afgeleid dat indien dat bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of bestendig verblijf, het letsel van de verzoeker om internationale bescherming heeft veroorzaakt, dat dat de betrokken Staat ertoe kan verplichten om nader onderzoek naar dat bewijsmiddel te laten verrichten om twijfel weg te nemen over het risico dat de verzoeker na uitzetting naar het desbetreffende land wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Of dat bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet de Staat oordelen in het licht van de gestaafde dan wel geloofwaardig te achten persoonlijke situatie van de verzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land (cf. EHRM 9 maart 2010, nr. 41827/07 (*R. C. / Zweden*), §§ 53-56; EHRM 6 december 2012, nr. 29946/10 (*D. N. W. / Zweden*), §§ 41-44; EHRM 5 september 2013, nr. 61204/09 (*I. / Zweden*), § 62; EHRM 19 september 2013, nr. 10466/11 (*R. J. / Frankrijk*), §§ 39-42 (www.echr.coe.int)). Dat andere onderdelen van het asielrelaas ongeloofwaardig zijn, hoeft het ontstaan van voormelde verplichting niet in de weg te staan, in het bijzonder niet indien op het lichaam van de verzoeker significante littekens of verwondingen zichtbaar zijn, deze littekens of verwondingen stroken met zijn verklaring dat autoriteiten van het desbetreffende land hem onmenselijk hebben behandeld, deze verklaring bevestiging vindt in betrouwbare algemene informatie over dat land, en uit deze informatie ook kan worden afgeleid dat autoriteiten van dat land personen als de verzoeker na terugkeer mogelijk aan een onderzoek onderwerpen en ze tijdens dat onderzoek onmiddellijk van de littekens of verwondingen op de hoogte kunnen geraken (cf. EHRM 5 september 2013, nr. 61204/09 (*I. / Zweden*), §§ 67-69; EHRM 19 september 2013, nr. 10466/11 (*R. J. / Frankrijk*), §§ 39 en 42; EHRM 14 november 2013, nr. 40042/11 (*Z. M. / Frankrijk*), §§ 66 en 72 (www.echr.coe.int)). Voor het ontstaan van voormelde verplichting is ook van belang of de verzoeker nog ander bewijsmateriaal heeft overgelegd ter staving van zijn betoog dat hij na uitzetting naar het desbetreffende land zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met voormeld artikel (cf. EHRM 18 april 2013, nr. 18372/10 (*Mo. M. / Frankrijk*), §§ 40-43; EHRM 14 november 2013, nr. 40042/11 (*Z. M. / Frankrijk*), §§ 77-79 (www.echr.coe.int)).

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat het door verzoekende partijen bijgebrachte medisch attest (administratief dossier, stuk 4, map documenten, doc. 8) geenszins noopt tot nader onderzoek, temeer gezien de verklaringen van verzoekende partijen aangaande de problemen die eerste verzoekende partij zou hebben gekend ongeloofwaardig zijn en de andere documenten die zij ter staving van hun asielrelaas bijbrengen, evenmin overtuigen. De motivering in de bestreden beslissingen omtrent het medisch attest d.d. 18 september 2019 steunt op correcte en pertinente vaststellingen en overwegingen, en wordt door verzoekende partijen op geen enkele wijze *in concreto* weerlegd.

2.2.7.1. Waar in de bestreden beslissingen evenmin enig geloof wordt gehecht aan de ondergane vervolging omwille van het behoren van tweede verzoekende partij tot de Getuigen van Jehova en voorts opgemerkt wordt dat de algemene situatie van de Getuigen van Jehova in de Russische Federatie niet van dien aard is dat deze geloofsovertuiging *an sich* voldoende is om te concluderen tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, onderstrepen verzoekende partijen vooreerst dat tweede verzoekende partij zelf niet thuis was op het moment van het incident bij hun thuis en dat aan eerste verzoekende partij hierover nauwelijks vragen werden gesteld. Verder wijzen zij op de andere problemen die tweede verzoekende partij aanhaalde omwille van haar geloof, stellende dat hiermee geen rekening gehouden werd. Voorts menen zij dat de onwetendheden in hoofde van eerste verzoekende partij over de geloofsovertuiging van tweede verzoekende partij irrelevant zijn nu verwerende partij niet betwist dat tweede verzoekende partij een Getuige van Jehova is. Ten slotte betogen zij, onder verwijzing naar rapporten omtrent de situatie van Getuigen van Jehova in de Russische Federatie (bijlagen 5-10 en 17), dat de loutere geloofsovertuiging volstaat om een vluchtelingenrechtelijke vrees aan te tonen.

2.2.7.2. Wat betreft de algemene situatie van de Getuigen van Jehova in de Russische Federatie, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen hoofdzakelijk verwijzen naar elementen die de commissaris-generaal reeds in rekening heeft gebracht bij zijn beoordeling (de uitspraak van het Hooggerechtshof d.d. 20 april 2017) en informatie die reeds door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier (het rapport voor 2019 van de *US Commission on International Religious Freedom*; de rapporten van *OFPR* d.d. 14 februari 2018 en 18 maart 2019; het rapport van *HRW* d.d. 9 januari 2020) of reeds eerder door verzoekende partijen werd neergelegd (persartikelen van *The Moscow Times* en *Reuters* en een bericht van *HRW* d.d. 20 april 2017). Door verzoekende partijen wordt weliswaar een andere lezing van deze informatie gemaakt dan deze door de commissaris-generaal waarbij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal worden tegengesproken, doch

slagen verzoekende partijen er geenszins in *in concreto* aan te tonen dat de situatie van de Getuigen van Jehova in de Russische Federatie van dien aard is dat elke persoon die in de Russische Federatie dit geloof aanhangt een gegronde vrees voor vervolging koestert. De overige informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen, met name een bericht van HRW d.d. 06 februari 2019 en het rapport van OFPRA d.d. 08 juli 2019 (bijlagen 10 en 17 van het verzoekschrift) ligt in lijn met de reeds eerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie en werpt derhalve geen ander licht op de beoordeling van de algemene situatie van de Getuigen van Jehova zoals deze uiteengezet werd in de bestreden beslissingen.

Gelet op het voorgaande, zijn verzoekende partijen er dan ook toe gehouden om aan de hand van concrete en op de eigen persoon betrokken elementen het bestaan in hun hoofde van een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. In de bestreden beslissingen wordt evenwel met reden geoordeeld dat verzoekende partij zulks allerm minst aantonen en uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen afdoende argumenten bijbrengen die desbetreffende motivering in een ander daglicht stellen.

Waar verzoekende partijen de onwetendheid van tweede verzoekende partij over het incident dat zich zou hebben afgespeeld aan hun huis trachten te verklaren door te stellen dat zij niet thuis was, en voorts hekelen dat aan eerste verzoekende partij weinig vragen zijn gesteld over dit incident, meent de Raad dat zij hiermee geen afbreuk doen aan de desbetreffende vaststelling in de bestreden beslissingen. Immers, ongeacht of tweede verzoekende partij afwezig zou zijn geweest bij dit incident, mag verwacht worden dat zij minstens in grote lijnen op de hoogte zou zijn geweest van het voorvallen ervan, wat echter niet het geval blijkt te zijn. De suggestie in het verzoekschrift dat aan eerste verzoekende partij meer vragen hadden moeten worden gesteld dienaangaande doet op geen enkele wijze afbreuk aan de onwetendheid van tweede verzoekende partij dewelke in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van dit beweerde incident ondergraaft.

Waar zij verwijzen naar de overige problemen die tweede verzoekende partij aanhaalde, duidt de Raad erop dat het hier ofwel voorvallen waren waarbij zij niet persoonlijk geïnviseerd werd, ofwel voorvallen die niet voldoende ernstig van aard zijn om gekwalificeerd te worden als daden van vervolging.

Waar verzoekende partijen ten slotte de relevantie in twijfel trekken van de onwetendheden in hoofde van eerste verzoekende partij aangaande de problemen van de Getuigen van Jehova in de streek van Rostov op het moment dat zij er nog woonden, alsook van de gebrekkige kennis aangaande de bekering van zijn gezinsleden, wijst de Raad er evenwel op dat de geloofsovertuiging van haar echtgenote één van de redenen is waarom zij de Russische Federatie hebben verlaten en om internationale bescherming verzoeken in België. De vaststelling dat eerste verzoekende partij een gebrekkige kennis heeft aangaande deze elementen relateert dan ook de ernst, minstens het acute karakter, van de voorgehouden vrees voor vervolging omwille van de geloofsovertuiging van tweede verzoekende partij.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie, en meer in het bijzonder in de regio Rostov-aan-de-Don waarvan zij afkomstig zijn, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT